

**« ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΔΕ ΦΥΛΑΚΤΕΟΝ ΗΜΙΝ, ΜΗ ΠΡΟΦΑΣΕΙ ΜΙΑΣ ΕΝΤΟΛΗΣ
ΕΤΕΡΑΝ ΦΑΝΩΜΕΝ ΚΑΤΑΛΥΟΝΤΕΣ»**

Άγαπητή Μαρία, χαίρε έν Κυρίω.

Καί τὸ νέο σου γράμμα μοῦ προκάλεσε ἀθυμία, διότι δέν μπόρεσες μέχρι σήμερα νὰ ἐκτιμήσης δεόντως τὴν ἀξίαν τῆς ὀρθοδόξου ὁμολογίας καὶ τοῦ καθαροῦ θυσιαστηρίου της, ποῦ δέν τὸ μολύνει ἡ κ ο ι ν ω ν ί α μὲ τὴν αἵρεσιν. Στὴν ἐποχὴ μας αὐτὸ τὸ θυσιαστήριον λάμπει ὅπως ἡ καθαρότης τῆς παρθενίας, ἐνῶ ἡ ἀδιάφορος κοινωρία μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν ὁμοιάζει μὲ τὸν γάμον ποῦ μολύνει ἡ τοῦ τρίτου προσώπου παρεμβολή...

Θὰ προσπαθῆσω ὅμως μὲ τάξη νὰ ἐκθέσω τίς σκέψεις μου, διότι τὸ θέμα εἶναι σοβαρὸ καὶ ἀπαιτεῖται πολλὴ προσοχὴ ἐκ μέρους σου προκειμένου ν' ἀντιληφθῆς τὴν σοβαρότητα τῆς πτώσεως τῶν κληρικῶν, ποῦ κοινωνοῦν μὲ τὴν σύγχρονη αἵρεσιν, τὸν οἰκουμενισμόν.

Πολλοὶ κληρικοὶ στὶς ἡμέρες μας μὲ βίον ἐνάρετον καὶ ἀξιόλογον δρᾶσιν, ἐνῶ ἀναγνωρίζουν ὅτι ἡ ἐκκλησία τους δέν πορεύεται καλῶς, συνεχῶς ἐναγκαλιζομένη τὴν αἵρεσιν καὶ ἀδελφοὺς θεωροῦσα τοὺς αἰρετικούς, ἐν τούτοις παραμένουν «ἐντός» τῆς ἐκκλησίας, ὡς λέγουν, διότι μακρὰν αὐτῆς πιστεύουν ὅτι δέν θὰ μπορέσουν νὰ προσφέρουν καμμία διακονία στὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν πρώτοις «ἐντός» ἐκκλησίας δέν εἶναι ὁ κοινωῶν μὲ ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς, ἀλλὰ ὁ ἐν ἀληθείᾳ Ὁρθοδοξίας πορευόμενος. « Ο ἰ τ ῆ ς ἀ λ η θ ε ί α ς τ ῆ ς Ἐ κ κ λ η σ ί α ς ε ἰ σ ί », γράφει ὁ μέγας Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς. Συνεπῶς ὅταν μία ἐκκλησία κοινωνεῖ μὲ τὴν κακοδοξίαν ποῦ εἶναι ψευῆδος, ὁ κληρικὸς καὶ ὁ πιστὸς ποῦ θέλει νὰ παραμείνη μακρὰν τῆς αἱρέσεως, π ρ έ π ε ι νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτῆς κοινωρίαν. Αὐτὸ προστάσσουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες καὶ ἡ σεβασμία τῆς Ὁρθοδοξίας παράδοσις. Ὁ ἁγ.Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς συνοψίζει ὡς ἐξῆς τὰ λεχθέντα: «Ἄπαντες οἱ τῆς Ἐκκλησίας διδάσκαλοι, πᾶσαι αἱ Συνόδοι, πᾶσαι αἱ θεῖαι Γραφαί, φεύγειν τοὺς ἐτερόφρονες παραινοῦσι καὶ τῆς αὐτῶν κοινωρίας διίστασθαι». (P.G. 160, 105 C).

Ἄν τοὺς ἐρωτήσης τοὺς κληρικοὺς αὐτοὺς τί π ε ρ ι σ σ ό τ ε ρ ο ν θέλουν νὰ δοῦν (ὥστε νὰ διακόψουν κοινωρίαν), ἀπ' ὅ,τι ἔχει γίνει μέχρι σήμερα στὶς οἰκουμενικὲς συναντήσεις καὶ προδοτικὲς κοινὲς ἀποφάσεις μετὰξὺ ὀρθοδόξων καὶ παπικῶν καὶ μονοφυσιτῶν, θὰ δῆς ὅτι δέν ἔχουν τί νὰ ἀπαντήσουν. ΟΛΑ ΕΧΟΥΝ ΓΙΝΕΙ. Τὸ συλλεῖτουργο ποῦ ἀπομένει εἶναι δ ε υ τ ε ρ ε ῦ ο ν μπροστὰ στὶς ΚΟΙΝΕΣ ὁμολογίες πίστεως ποῦ ἔχουν ὑπογράψῃ καὶ διακηρύξῃ ὅτι ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΟΥΝ καθόλου Ἀνατολικοὶ καὶ Δυτικοὶ καὶ ὅτι οἱ δ ὕ ο μ α ζ ἰ ἀποτελοῦν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ! Τὸ νὰ συνεχίζουν κατόπιν αὐτῶν νὰ κοινωνοῦν μὲ τοὺς οἰκουμενιστὰς ἐπισκόπους καὶ ἱερεῖς ποῦ ἐνεργοῦν τὰ ἀνωτέρω, ἀλλὰ καὶ τοὺς λοιποὺς ποῦ μὲ σιγὴ τὰ ἀποδέχονται, συνιστᾶ προδοσίαν τῆς

ἀληθείας καὶ ἀπώλειαν τοῦ ποιμνίου των. Ὁ ἅγιος Θεόδωρος εἶναι σαφέστατος ἐν προκειμένω: «Οὐδ' ἂν ὅλα τὰ χρήματα τοῦ κόσμου παρέξει τις καὶ κοινωνῶν εἴη τῇ αἵρεσει, φίλος Θεοῦ οὐ καθίσταται, ἀλλ' ἐχθρός». (1205 Α). Ἀκοῦς τί λέει ὁ Ἅγιος; Καμμιὰ ἐλεημοσύνη δὲν σὲ σώζει, ἐφ' ὅσον κοινωνεῖς μὲ τὴν αἵρεσιν! Συνεπῶς ὅ,τι καὶ ὅσο κοινωνικὸν ἔργον νὰ κάνη ἕνας ἱερεὺς ἐφ' ὅσον συνεχίζει συγχρόνως νὰ κοινωνῇ μὲ τὴν αἵρεσιν, τὸ μόνο πού κατορθώνει εἶναι νὰ ὀδηγῇ τὸ ποίμνιό του στὸν πνευματικὸν θάνατον! Μὴν ἀπορεῖς. Στὸν πιστὸν πάντοτε «μετράει» τὸ παράδειγμα, ὁ βίος. Ἐφόσον ὁ ποιμένας του προσκυνεῖ καὶ μνημονεύει τοῦ ἐπισκόπου του, ὁ ὁποῖος ἐπίσκοπος ἀποδέχεται σιωπηρῶς, ἢ πολὺ χειρότερον, ἐπικροτεῖ μὲ λόγον ἢ ἔργον τὴν αἵρεσιν, τὸ ποίμνιον εἰρηνεύει, διότι πιστεύει ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλά. Ἔτσι ἡ διαγωγή τοῦ ἱερέως αὐτοῦ γίνεται αἰτία δύο κακῶν: ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ συμμαχῇ πρὸς τὴν ἀντικανονικὴν πορείαν τοῦ ἐπισκόπου του καὶ ἀφ' ἑτέρου νὰ διατηρῇ ἑαυτὸν καὶ τὸ ποίμνιόν του ἐν τῷ τῆς κακοδοξοῦσης ἐκκλησίας!

Προσοχὴ ἐπίσης στὸ ἐξῆς. Ὁ Θεὸς οὐδέποτε θέλει νὰ παραβαίνωμε μίαν ἐντολήν του προκειμένου νὰ τηρήσωμε μιὰ ἄλλη. «Πανταχοῦ δὲ φυλακτέον ἡμῖν», γράφει ὁ Μ.Βασίλειος, «μή, προφάσει μιᾶς ἐντολῆς, ἕτεραν φανῶμεν καταλύοντες». (ΒΕΠΕΣ, 53, 163). Ὁ Θεὸς δὲν θέλει ἐλεημοσύνην ἀπὸ κλοπιμαῖα χρήματα, οὔτε πραότητα πού γίνεται αἰτία νὰ προοδεύη τὸ κακόν. Ἔτσι καὶ ἐδῶ. Ἡ διακονία τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν εἶναι σὰν τὴν θυσίαν τοῦ Κάϊν ἐφ' ὅσον κοινωνοῦν μὲ τὴν κακοδοξίαν. Οἱ ὁμολογηταὶ τῆς πίστεως τότε ἐδοξάσθησαν καὶ τὸ κήρυγμά τους διέτρεξε τὴν οἰκουμένην, ὅταν ἐδάρησαν καὶ ἐφυλακίσθησαν. Δὲν ἐνήργησαν μὲ ὑπολογισμούς. Μόλις συνειδητοποίησαν τὴν κακοδοξίαν, διέκοπτον τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν. Τὸ ἔπραττον αὐτὸ μετὰ χαρᾶς καὶ δὲν ἐσκέπτοντο τί θὰ γίνη τὸ ποίμνιόν των ἢ τὸ ὠραῖο Μοναστήρι τους πού εἶχαν κάνει μὲ θυσίες καὶ κόπους πολλούς. «Διότι βλέπετε ποῦ εὐρίσκεισθε», γράφει ὁ Ἅγιος Θεόδωρος. «Δὲν εἴσθε ἐν ἐξορίᾳ καὶ διωγμῷ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ; Δὲν λάβατε καὶ προηγουμένως πείραν φυλακῶν; Δὲν χύσατε αἷμα ἔνεκα ραβδισμῶν καὶ μαστιγώσεως; Μήπως δὲν ἀπέθανον θάνατον μαρτυρικὸν μερικοὶ ἐκ τῶν ἀδελφῶν μας; Αὐτὸ εἶναι τὸ καύχημά μας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρον τοῦ Θεοῦ πρὸς ἡμᾶς» (Κατ. 72).

Ἔχει μεγάλη σημασία ἐν προκειμένω ἡ πρόθεσις τοῦ ἀνθρώπου, τὸ κίνητρον δηλαδὴ τὸ ἐσωτερικὸν κάθε μας ἐνεργείας. Πρέπει νὰ εἶναι καθαρὸν, ἄδολον, εἰλικρινές. «Καὶ ὁ Κάϊν δῶρα προσέφερε», γράφει ὁ ἅγιος Ἰσίδωρος ὁ Πηλουσιώτης, «καὶ τὰ δῶρα του ἦσαν τὰ πρῶτα πού γεννήθηκαν στὸ ποίμνιό του. Ἀλλὰ ὁ Θεὸς προσέχων στὴν κακὴ του γνώμην καὶ ὑστεροβουλίαν δὲν τὰ ἐδέχθη». (P.G. 78, 325). Καὶ ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος: «Ὁφείλει τὸ ἔργον εἶναι πάντοτε καθαρὸν· ἐὰν οὖν ἔχη τὸ γινόμενόν τι τ ο υ ἰ δ ἰ ο υ θ ε λ ῆ μ α τ ο ς τοῦ ποιοῦντος, ἐρρπώθη τὸ ἔργον καὶ οὐκ ἔστιν ἀρεστὸν τῷ Θεῷ» (ἀποκρ. 401). Καὶ πράγματι, πῶς εἶναι δυνατόν νὰ προσβλέπη ὁ Θεὸς εὐαρέστως σὲ μιὰ διακονία πού γίνεται αἰτία νὰ μεγαλύνεται ἡ αἵρεσις καὶ οἱ πιστοὶ νὰ πέφτουν ὡς πτηνὰ στὴν παγίδα τῆς ἐξ αἰτίας τοῦ ποιμένου των;

Γι' αυτό, αγαπητή Μαρία, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπικροτήσω τὴν διαγωγὴν τῶν ἀνωτέρω κληρικῶν καὶ ἀσφαλῶς οὔτε τὴν δραστηριότητα τοῦ Ἀγιορείτου ἱερομονάχου π. Ἐφραίμ στὶς Ἡν. Πολιτεῖες τοῦ Καναδᾶ, τὴν δημιουργίαν δηλ. Μονῶν ὑπὸ τοὺς κακοδόξους ποιμένας τῶν περιοχῶν. Καὶ τοῦτο διότι ἡ διακονία τοῦ ποιμένος πρέπει νὰ ἔχη τὴν π λ η ρ ό τ η τ α π οὐ ἀπαιτεῖ ὁ Θεός: νὰ κηρύσσει ἔργῳ καὶ λόγῳ τὸν ὀρθὸν βίον καὶ τὸ ἀληθὲς δόγμα. Ἐὰν εἰς ἓνα ἀπὸ τὰ δύο ἀποτύχη, τὸ ἀποτέλεσμα θὰ εἶναι ὁ πνευματικὸς θάνατος τοῦ ποιμνίου του. Ἴδου ἡ ἐν προκειμένῳ φωνὴ τῆς Ἐκκλησίας, «Προσῆκει γάρ, εἰ βουλοίμεθα καὶ γεέννης ἐλευθερωθῆναι καὶ βασιλείας ἐπιτυχεῖν, ἀμφοτέρωθεν κασμεῖσθαι, καὶ δογμάτων ὀρθότητι καὶ βίου ἐπιμελείᾳ» (Ἰω. Χρυσ. ὁμ. ιγ' εἰς Γεν.)

Θὰ μοῦ ἀντείπης, ἴσως, ὅτι δὲν βλέπεις νὰ κηρύττουν κανένα στρεβλὸν δόγμα οἱ ἐπίσκοποι τοῦ νέου. Συμφωνῶ, ὅτι διὰ τὸν μὴ ἔχοντα θεολογικὴς γνώσεις δὲν εἶναι εὐκόλον ν' ἀντιληφθῆ τὴν αἵρεσιν. Ὑπάρχει ὅμως καὶ τὸ θέμα τῆς κοινωνίας μὲ «ἐκκλησίες» διεφθαρμένων δογμάτων, ὅποτε εὐκόλα φαίνεται ἡ πτώσις τῶν κοινωνούντων μὲ αὐτές. Διότι, ὅταν ἐγκωμιάζουν τὸν παπισμὸν μὲ τὶς δεκάδες τῶν κακοδοξιῶν, οἱ δῆθεν ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι τοῦ νέου, καὶ ἐν συνεχείᾳ συμπροσεύχονται μετ' αὐτοῦ, οἱ δὲ ἱερεῖς τῶν τοῦς ἀκολουθοῦν ἀδιαματῦρητα καὶ ὁ λαὸς ἀκολουθεῖ τοὺς ἱερεῖς, αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ προδοσίαν τῆς ἀληθείας; Εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἀνεύθυνοι οἱ κληρικοὶ αὐτοὶ πού ὀδηγοῦν τὸ ποιμνίον τους στὸ στόμα τοῦ λύκου; Γράφει σχετικῶς ὁ ἅγιος Θεόδωρος: «Ὅσοι διὰ π ρ ώ τ η φ ο ρ ἄ ν ἀνεκαλύφθησαν ὅτι ἐκοινώνησαν μὲ τὴν αἵρεσιν, ἐὰν μὲν εἶναι ἱερωμένοι, ἀπεφασίσθη νὰ σταματήσουν νὰ λειτουργοῦν... Διότι πῶς θὰ φανῆ ἡ διαφορὰ τῶν π ρ ο δ ο σ ἄ ν τ ω ν τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; τῶν ἀγωνισθέντων γενναίως καὶ τῶν μὴ ἐπιθυμούντων ο ὔ δ ἐ ν κ α κ ὸ ν ν ἄ π ἄ θ ο υ ν ὑ π ἔ ρ τ ο ῦ κ α λ ο ῦ;» (1636 D).

Βλέπεις ὅτι ἡ κοινωνία συνιστᾶ προδοσίαν πίστεως καὶ ἐνταξιν στὸ στρατόπεδο τῆς αἱρέσεως;

Πολὺ ἐπίσης τονίζεις στὴν ἐπιστολὴ σου τὴν πραότητα τοῦ π. Ἐφραίμ καὶ τὴν ἀγάπη του πρὸς τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Δὲν ἀμφιβάλλω. Ἀλλὰ οἱ ἀρετὲς αὐτὲς γίνονται κακίαι, ὅταν διακονοῦν τὴν αἵρεσιν! Τὸ διατὶ περιγράφεται ὠραῖα σ' ἓνα πρόσφατο βιβλίον. Σοῦ ἀντιγράφω τὴν σχετικὴν θέσιν.

«Ἐνταῦθα θὰ πρέπει νὰ ἀναφερθῶμεν ἐν συντομίᾳ καὶ εἰς μίαν ἐτέραν κατηγορίαν ἡγουμένων καὶ «θεοφορουμένων» μοναχῶν, οἱ ὁποῖοι μὴ ἀρκούμενοι εἰς τὰς ἐνταῦθα ὑποχρεώσεις των, περιέρχονται ἐσωτερικόν τε καὶ ἐξωτερικόν, κ α ἰ μ ἄ λ ι σ τ α ὅ π ο υ ἀ ν θ ε ἷ τ ὸ π α λ α ι ο η μ ε ρ ο λ ο γ η τ ι κ ὸ ν σ τ ο ι χ ε ἷ ο ν, ὥστε νὰ προκαλέσουν καὶ ἐκεῖ φθορὰν καὶ σύγχυσιν στοὺς ἀπλοῖκους ἀφοῦ καὶ ἐκεῖνοι «μὲ τὸ παλαιὸν πᾶνε», καταδικάζουν τὸν Οἰκουμενισμόν, ἀλλὰ δὲν διακόπτουν τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν κοινωνίαν μὲ τὸν πατριάρχην, διὰ νὰ μὴ βρεθοῦν «ἐκτὸς Ἐκκλησίας»...

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ξέρουν νὰ λέγουν ὠραῖα καὶ ἀληθινὰ πράγματα γιὰ τὴν ζωὴ τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ ὅταν τοὺς ρωτήσῃ κανεὶς γιὰ ζητήματα πίστεως

λέγουν, ὅτι τὰ θέματα αὐτὰ δὲν κάνουν καλὸ στὴν πνευματικὴ ζωὴ καὶ ὅτι οἱ χριστιανοὶ δὲν πρέπει νὰ ἀσχολοῦνται μὲ αὐτά. Σὰ νὰ μποροῦσε νὰ ὑπάρξη χάρις Θεοῦ χωρὶς ὀρθόδοξο φρόνημα... Αὐτοὶ κάνουν τὸ μεγαλύτερο κακὸ στὶς ἀπλῆς καὶ καλοπροαίρετες ψυχές, τὶς ὁποῖες πείθουν νὰ κλείσουν τὰ μάτια καὶ νὰ ἀκολουθοῦν χωρὶς ἐρωτήσεις «τὸν πατριάρχη» καὶ τὴν «Ἐκκλησία». Αὐτοὶ εἶναι οἱ πιὸ ἀποτελεσματικοὶ σύμμαχοι τοῦ Οἴκου μενισμοῦ. Ἡ φοβερὴ αὐτὴ αἵρεση δὲν θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ πιάση ρίζες χωρὶς αὐτούς, γιὰτὶ αὐτοὶ ἀφοπλίζουν αὐτοὺς ἀκριβῶς ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ εἶναι οἱ πιὸ ζωντανοὶ μαχηταὶ τῆς Ὀρθοδοξίας. (Α΄.Καλόμοιρου, Τὸ Σύγκριμα, σ. 16).

Συνεπῶς, ἀγαπητὴ Μαρία, ἐν καιρῷ αἵρέσεως, τὸ μόνο ποὺ ἔχει σημασία μαζί μὲ τὸν ὀρθὸ βίον εἶναι ἡ ὀρθὴ πίστις καὶ ἡ μὴ κοινωνία μετὰ τῆς αἵρέσεως. Τὰ κηρύγματα, αἱ ἐλεημοσύναι, ἡ πραότης κ.λ.π. δὲν ἔχουν καμμία θέσιν, ἐφ' ὅσον δι' αὐτῶν προδίδεται ἡ ἀλήθεια· ἀντιθέτως ἀπὸ ἀρεταὶ γίνονται κακίαι ποὺ ὀδηγοῦν εἰς τὴν αἰωνίαν κατάκρισιν! Ταῦτα πρὸς τὸ παρὸν καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ ἀπαντήσω στὶς τυχὸν ἀπορίες σου.

(Ἐκ τοῦ περιοδικοῦ «Ἀγιορείτης», Φεβρ. 1994)